

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Plimsoll

Citation: Drachmann, Holger: "Plimsoll", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid55445/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„Nej, bort med os alle! ... Lad blæse Retræten!
 „Det regner desuden!“
 Saa endte da Føten. —
 Og alting blev stille. I tungsindigt Øde
 Laa Thingslettens vældige Kæmpeflade;
 Og Taagerne hen over Søen fløde;
 Forsvundet var Telte og Bodernes Gade,
 Og borte var levende, væk var de døde.
 Kun *en* blev tilbage. Han dvæled deroppe
 Paa Brinken, hvor Lavaens Kæmpekroppe
 Som stablede Jætter fra Kløften sig rejser.
 Hvad søgte hans Blik? Var det Hekla og Geyser?
 Nej, Blikket, som fløj fra det svimlende Stade,
 Det fulgte den Flok, som mod Syd skulde drage;
 Og Øjet det tindrede atter og atter, —
 Og Kæmpen, som stod der alene tilbage,
 Var Skarphedin, ham *med den tavse Latter*.

Plimsoll.

Julii 1875.

Her er en Haand og her er et Raab,
 Et Begejstringens lydende: Hør!
 Til den enkelte Mand, som tog Kald fra sin Daab,
 Til den eneste Kristen i Hyklernes Hob,
 Som i Kærlighed lever og dør. — — —

Man gnaver ej mer i den uhyre Stad
 Paa Falliternes sure Agurk.
 Man glemmer selv Skybruddets øsende Fad,
 Man rives og slaas om det seneste Blad:
 „Plimsoll har talt og sagt *Skurk!*“

Man tænke sig: Taleren knytted sin Haand
 Og raabte til Premiereren hen,
 Og paakaldte Gud og den hellige Aand
 Og brød med de parlamentariske Baand
 Og fornærmed de pæneste Mænd!

De stivede Flipper, det kæmmede Skæg,
 Det engelske Gentleman-Snit,
 Et Virvar det hele. Fra Væg til Væg
 Brøled og peb de, og „Husets“ Præg
 Misted sin gode Kredit.

Hvad er der da sket? — En Idealist,
 En Sværmer, en skørhø'det Mand,
 Som raaber paa Samfundets Brøst og Brist
 Og sætter for nogle Matroser til sidst
 I Flamme det hele Land!

Vi smider ham ud. I vort Parlament
 Tør man ej træde Grænsen saa nær.
 Ud med den Tølper! Han har det fortjent,
 Slig Tale kan ingen være bekendt;
 Han kan lære sit Sprog i „Lothair“! —

Ak Plimsoll, Du kender ej Tiden ret,
 Du raaber kun i en Ørk.
 Dit Billed med Skudernes skøre Bræt,
 Den bortsængte Bill, som Nationens Plet,
 Den Farve er altfor mørk.

Vi lever i Konstitutionernes Tid
 Med en Konstitution, som er brudt.
 Vi taaler kun Dosis af Dagblads-Vid
 Og vil, efter Dagens Forretningsslid,
 Kun Fyrværkeriernes Krudt.

Selv Kansleren, Manden, som vredes saa nemt,
 Maa krydre, det har Du vel mærk't,
 Sin Tale med alskens Løjer og Skæmt,
 Og er den end grov: det bliver dog glemt,
 Thi han krydrer, han krydrer saa stærkt.

Ak Plimsoll, Du taler som *idealist*,
 Du kender ej ret dine Folk.
 En Førsteminister som Føljetonist,
 Romanforfatteren først og sidst,
 Det er Tidens Idéers Tolk.

Du hæver din Stemme, som Idealist,
 I den Højestes Navn; ak betænk:
 De høje Herrer er lave, saa vist
 Som Egennyttens er Dusbroder hist
 Med dem paa Ministrenes Bænk.